

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Πού πήγε το Πάσχα;

εικονογράφηση

ΚΙΑΡΑ ΦΕΝΤΕΛΕ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Πού πήγε το Πάσχα;

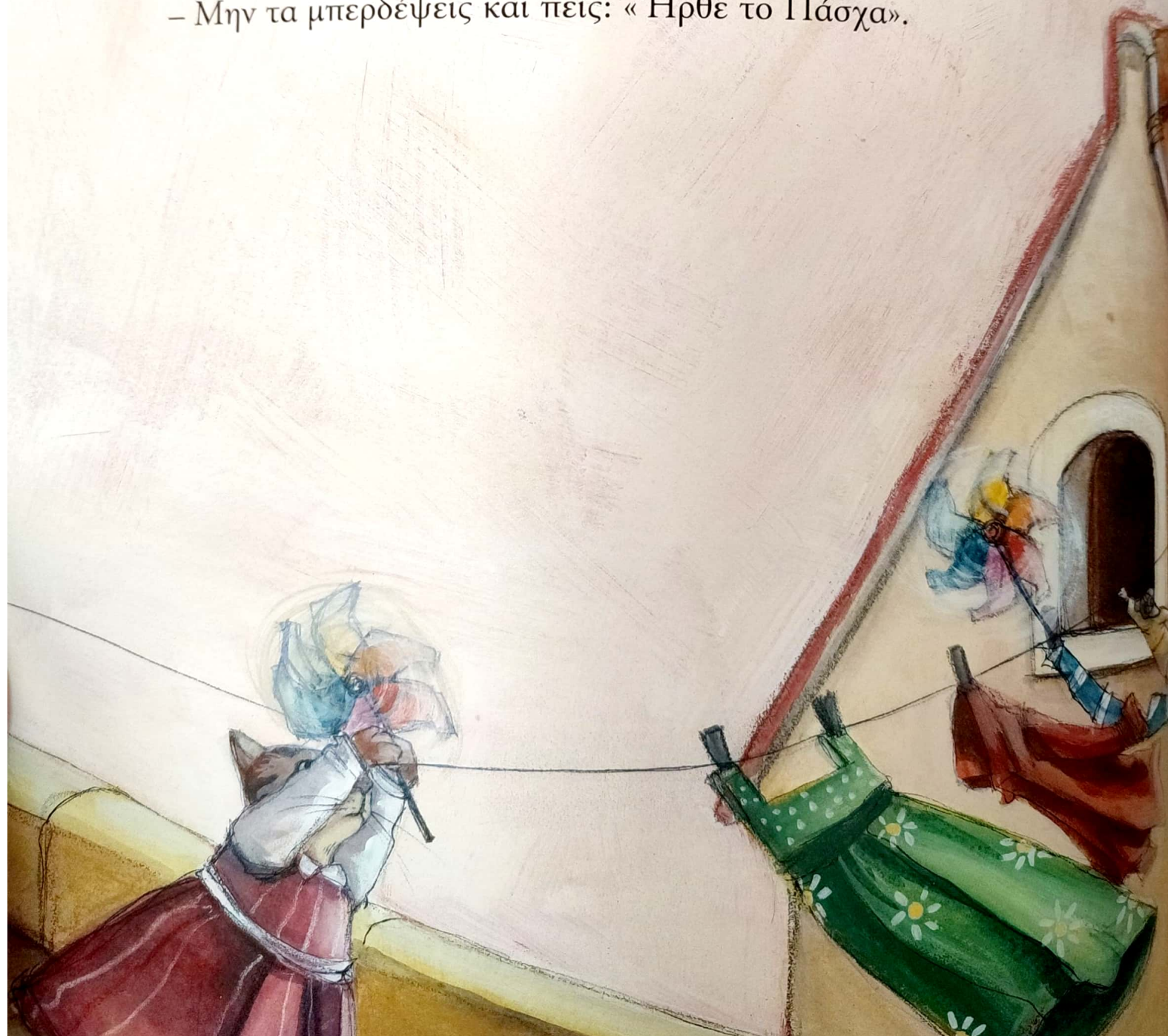

εικονογράφηση
ΚΙΑΡΑ ΦΕΝΤΕΛΕ

Η μαμά κι ο μπαμπάς της Νιάνιας έκαναν κρυφά τις προετοιμασίες για το Πάσχα. Ήξεραν πως, αν καταλάβαινε ότι σε λίγες ημέρες ερχόταν το Πάσχα, θα άρχιζε τις ερωτήσεις: «Πού πήγε το Πάσχα;», «Από πού έρχεται;», «Τόσο καιρό πού ήταν;».

Θα ήταν, λοιπόν, πάλι αναγκασμένοι να ψάχνουν παντού για να το βρουν, όπως είχαν κάνει με τα Χριστούγεννα!

- Πρόσεξε μην καταλάβει τίποτα η μικρή.
- Όταν όλα θα είναι έτοιμα, θα της πούμε: «Είναι Πάσχα!».
- Μην τα μπερδέψεις και πεις: «Ήρθε το Πάσχα».

Ειδοποίησαν και τη δασκάλα να μην πει τίποτα για το Πάσχα, κι έτσι ήταν ήσυχοι. Μια μέρα όμως που η Νιάνια γύριζε από το σχολείο, βρήκε έναν κύριο έξω από το σπίτι.

—Η μαμά κι ο μπαμπάς σου δεν είναι μέσα; Έφερα πενήντα αυγά!

—Όχι! Είναι στην αγορά! Αλλά γιατί πενήντα αυγά; Ομελέτα για γίγαντα θα φτιάξουμε;

—Χα, χα, χα! Αυγά, καλέ, για να τα βάψετε κόκκινα!

—Θα βάψουμε αυγά; Γιατί; Εμείς τα κάνουμε ομελέτα άβαφα!

—Μα δε μου λες, ξεχάστηκες; Δεν ξέρεις τι εποχή είναι; Σε λίγο...

Οι γονείς που έμπαιναν στην αυλή άκουσαν τις τελευταίες λέξεις και φώναξαν:

—Μηηηηηην το πεις, αλλά ο κύριος συνέχισε:

—... έρχεται Πάσχα! και βέβαια η Νιάνια αμέσως ρώτησε:

—Από πού;

Τις επόμενες μέρες η Νιάνια όλο ρωτούσε:

–Πάσχα; Έρχεται το Πάσχα; Και γιατί δε μου το είχατε πει τόσο καιρό;
Οι γονείς με τις δικαιολογίες τους δεν την έπεισαν κι εκείνη συνέχιζε τις ερωτήσεις:

–Πού πήγε το Πάσχα, όταν έφυγε πέρσι; Από πού θα έρθει; Όταν φύγει, πού θα πάει;

Η μαμά δεν άντεξε!

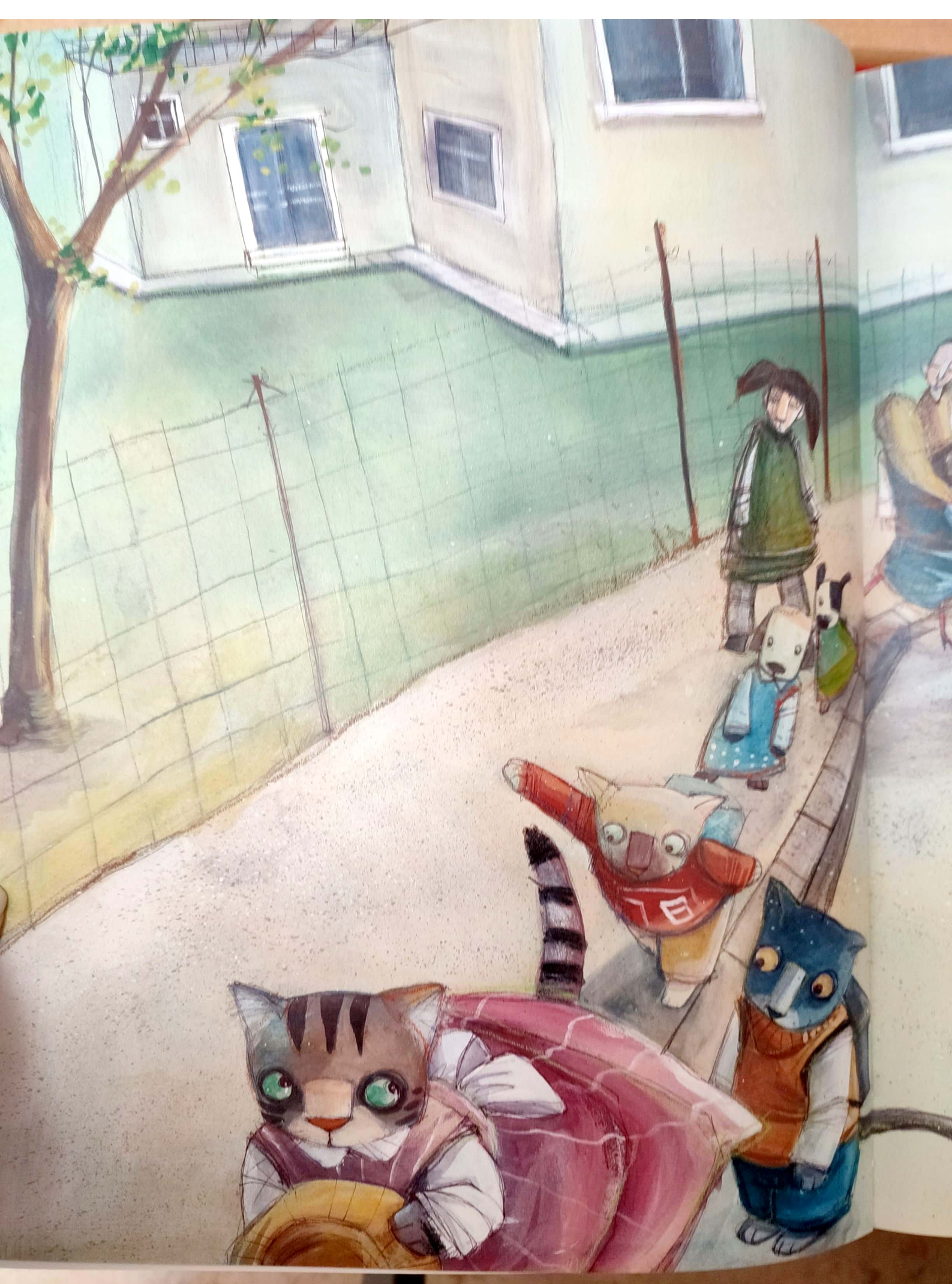
–Σταμάτα πια! Όλα τα παιδιά ετοιμάζονται να βάψουν τ' αυγά τους κι εσύ όλο ρωτάς και ρωτάς. Φτάνει!

–Ωραία, να βάψω κι εγώ τ' αυγά μου!

Πήρε τρία, τα έβαψε κόκκινα και έγραψε στο πρώτο «ΠΟΥ», στο δεύτερο «ΠΗΓΕ» και στο τρίτο «ΤΟ ΠΑΣΧΑ;».

–Να, εγώ τελείωσα. Όταν έρθει το Πάσχα, με αυτά τ' αυγά θα γυρίζω στη γειτονιά για να τσουγκρίζω!

Η Νιάνια την άλλη μέρα στο σχολείο ξεσήκωσε τα παιδιά να βγουν και να ψάξουν! Τα παιδιά τη θαύμαζαν γιατί είχε βρει τα Χριστούγεννα, κι ήταν έτοιμα να την ακολουθήσουν!

—Μαζί σου! Αλλά από πού θα ξεκινήσουμε να ψάχνουμε;

—Θα ζητήσουμε από τη δασκάλα να πάμε εκδρομή. Από εκεί θ' αρχίσουμε. Από την εξοχή!

—Έχεις δίκιο! Κυρία, κυρία...

Η δασκάλα τούς έκανε τη χάρη να πάνε εκδρομή!
Τους πήγε σ' ένα αγρόκτημα.

–Πρώτα θα ρωτήσουμε τις κότες, είπε η Νιάνια, τόσα αυγά
γεννούν για το Πάσχα, δεν μπορεί, θα ξέρουν! Μετά τα κουνελάκια
και τελευταία μας ελπίδα τα αρνάκια!

–Κοτούλες μου καλές, μήπως εσείς που μας δίνετε
τ' αυγά σας ξέρετε...

–Ε... δε σας τα δίνουμε. Τα παίρνετε, μάλιστα αυτή την εποχή
θέλετε όλο και περισσότερα, και τι τα κάνετε, ε; Τι;

–Τα βάφουμε κόκκινα για το Πάσχα!

–Βάφετε τ' αυγά μας; Γιατί;

Η Νιάνια τους εξήγησε το έθιμο και τις ρώτησε αν ήξεραν
πού πήγε το Πάσχα!

–Το Πάσχα; Ιδέα δεν έχουμε.

Η Νιάνια τότε αποφάσισε να πάει στα κουνελάκια.

–Νιάνια, πάρε μας και εμάς μαζί. Δεν αντέχουμε να μας παίρνουν τ’ αυγά! την παρακάλεσαν οι κότες.

Η Νιάνια άνοιξε τη συρμάτινη πόρτα του κοτετσιού κι οι κότες έτρεξαν πίσω της. Μόλις έφτασαν, η Νιάνια ρώτησε:

–Φιλαράκια μου καλά, ξέρετε πού πήγε το Πάσχα; Θα έρθει σε λίγες μέρες και θέλω να ξέρω από πού.

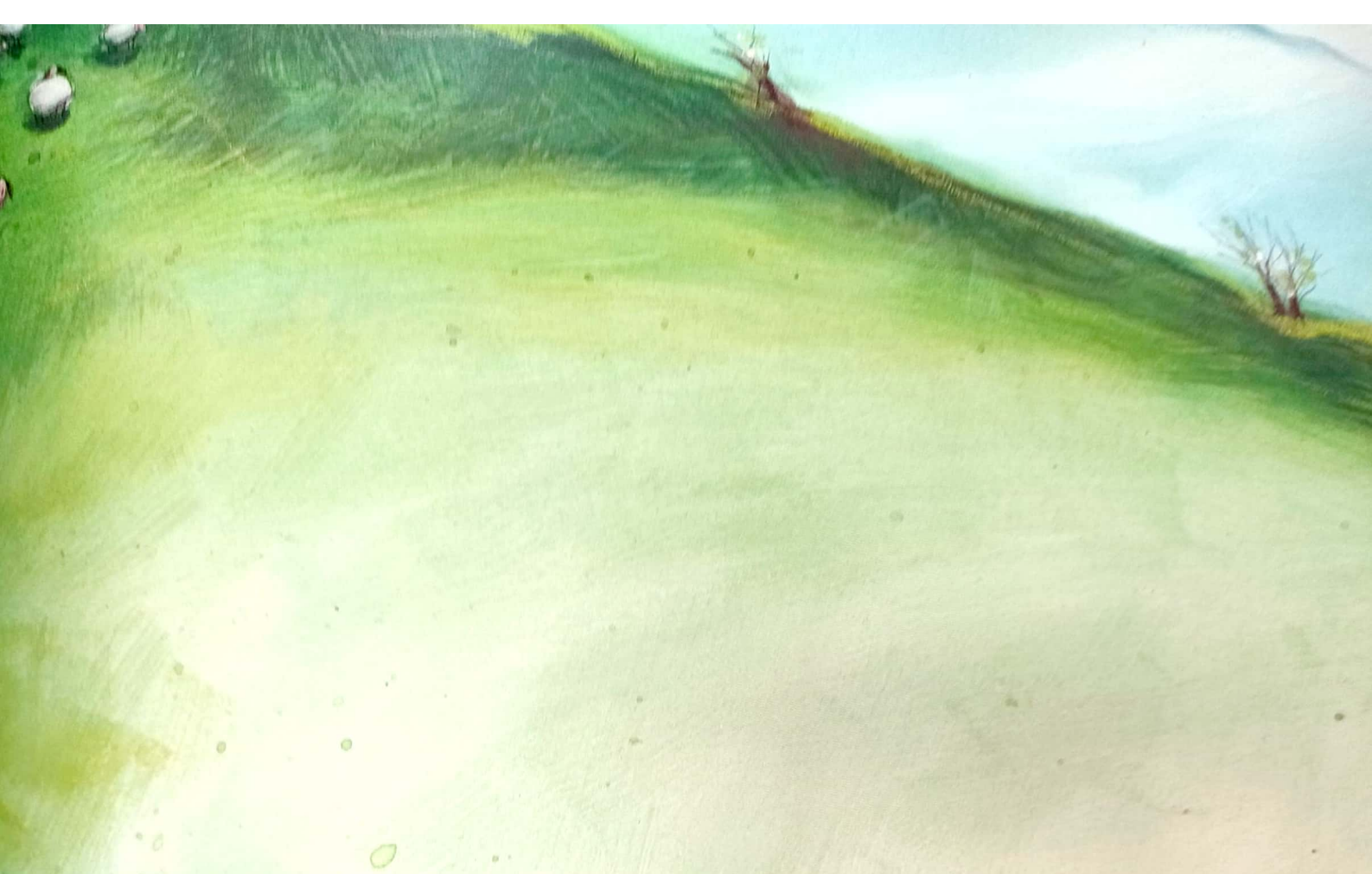
–Το Πάσχα; Τι να σου πω! Εμείς ξέρουμε ότι το Πάσχα φτιάχνουν σοκολατένια κουνελάκια, που αρέσουν στα παιδιά!

–Κόκκινα αυγά, σοκολατένια κουνελάκια, μυστήριο άλυτο! παρατήρησε η Νιάνια.

–Γιατί δε ρωτάμε τα αρνάκια; Πάμε, αυτά θα ξέρουν!

Όλη η παρέα πήγε στα αρνάκια που έπαιζαν, κλοτσούσαν και χοροπηδούσαν ανέμελα. Η Νιάνια τότε τους είπε:

-Θα παίξουμε όσο θέλετε, μόλις βρούμε αυτό που ψάχνουμε!

-Και τι ψάχνετε;

-Πού πήγε το Πάσχα!

-Αχ! Το Πάσχα...

-Τι; Ξέρετε πού είναι;

-Όχι, αλλά, αν το βρείτε, πείτε του ν' αργήσει...

-Δε φταίει το Πάσχα που όλοι θέλουν να τρώνε αρνάκι στη σούβλα!

-Και για τη μαγειρίτσα;

-Ούτε για τη μαγειρίτσα φταίει! Ελάτε μαζί μου να το βρούμε και κανείς δε θα σας πειράξει, είπε η Νιάνια κι εκείνα με χαρά την ακολούθησαν.

–Κυρία, φώναξε στη δασκάλα η Νιάνια, ξέχασα κάτι και θέλω να πάω στο σπίτι μου!

–Μόνη σου; Ξέρεις να πηγαίνεις; ρώτησε η δασκάλα.

–Ξέρει, ξέρει, φώναξαν όλοι.

–Καλά! Πήγαινε.

–Δηλαδή δε θα είμαι και εντελώς μόνη... μουρμούρισε η Νιάνια, γιατί ήξερε πως στη γωνία την περίμενε όλη η παρέα, όχι βέβαια για να πάνε στο σπίτι.

Κότες, κουνέλια κι αρνάκια με αρχηγό τη Νιάνια προχωρούσαν προς τη μεγάλη αγορά τραγουδώντας.

Πού πήγε το Πάσχα; Πού;
Ψάχνω και ρωτώ παντού.
Μα κανείς δεν ξέρει πού.
Λύση του μυστηρίου αυτού
πού θα βρω; Πού;
Πού πήγε το Πάσχα; Πού;

Κόκκινα αυγά,
σοκολατένια αυτιά,
κουλούρια και πολλά γλυκά.
Τι πράγματα είναι αυτά;

Τι πράγματα είναι αυτά;

Σούβλες, μαγειρίτσα,
για φόντο μία γκλίτσα.
Εκδρομή στην εξοχή,
το Πάσχα είναι εκεί;

Το Πάσχα είναι εκεί;

Πού πήγε το Πάσχα; Πού;
Ψάχνω και ρωτώ παντού,
μα κανείς δεν ξέρει πού.
Λύση του μυστηρίου αυτού
πού θα βρω; Πού;
Πού πήγε το Πάσχα; Πού;

Όταν έφτασαν στη μεγάλη αγορά, είδαν τους ανθρώπους που στριμώχνονταν και έσπρωχναν ο ένας τον άλλο. Συναγωνίζονταν ποιος θα πάρει τα καλύτερα προϊόντα. Τα καρότσια τους ξεχείλιζαν.

–Μα όλα αυτά θα τα φάνε;

–Αποκλείεται! Θα σκάσουν από το πολύ φαγητό.

–Τότε γιατί τα ψωνίζουν όλα αυτά;

–Γιατί έρχεται το Πάσχα! Αλλά αφού ψωνίζουν για το Πάσχα, θα ξέρουν πού έχει πάει κι από πού θα έρθει!

Η Νιάνια μπήκε μόνη στη μεγάλη αγορά, επειδή μόνο αυτή δεν κινδύνευε να τη μαγειρέψουν! Όμως κανείς δεν της έδωσε σημασία. Ήταν όλοι τόσο απασχολημένοι να γεμίσουν τα καροτσάκια και τα καλάθια τους, που δεν είχαν χρόνο για χάσιμο.

–Να μην ξεχάσω το βαφτιστήρι μου! άκουσε μια κυρία να λέει.

–Πήγαινε στα μαγαζάκια με τις λαμπάδες κι εγώ θα σε περιμένω στο τμήμα με τα τυριά, της απάντησε ο κύριος.

Η Νιάνια την ακολούθησε. Τι ωραία στολίδια που είχαν οι λαμπάδες.
Η κυρία βέβαια ζήτησε αυτή που ήθελε το βαφτιστήρι της.

–Τη λαμπάδα Πάναμαν, παρακαλώ!

–Αυτή με την κούκλα που φοράει την πάνα βρακάκι που πετάει;

–Μάλιστα, απάντησε η κυρία και η πωλήτρια της έδωσε ένα κουτί με μια κούκλα και μια λαμπάδα χωρίς στολίδια.

«Περίεργα γούστα έχουν τα βαφτιστήρια» σκέφτηκε η Νιάνια και αναρωτήθηκε αν η πωλήτρια ήξερε πού πήγε το Πάσχα!

–Συγγνώμη, είπε η Νιάνια δειλά. Όλες αυτές τις λαμπάδες για το Πάσχα δεν τις πουλάτε;

–Φυσικά. Θέλεις;

Η Νιάνια πήρε λαμπάδες απλές για όλους τους φίλους της.

–Και πού είναι τώρα το Πάσχα;

–Επιτραπέζιο παιχνίδι είναι αυτό; Σε κατάστημα με παιχνίδια να πας.

Η Νιάνια σε κατάστημα με παιχνίδια είχε πάει και παλιά.
Αποκλείεται να ήταν το Πάσχα εκεί, με τα ψεύτικα ζωάκια,
τις κότες και τα λαγουδάκια! Δυο παιδιά που ήταν εκεί έξω έσκυψαν
και τη χάιδεψαν.

—Πού πήγε το Πάσχα; τα ρώτησε.

—Αυτά άκουσαν «Πού θα πάτε το Πάσχα» κι απάντησαν:

—Στο εξοχικό μας σπίτι.

Η Νιάνια σκέφτηκε τι τυχερή που ήταν που από τόσο κόσμο
βρήκε αυτούς που φιλοξεγούσαν το Πάσχα στο εξοχικό τους!

—Μα πώς δεν το είχα σκεφτεί. Όταν το Πάσχα δεν είναι εδώ,
πού είναι; Διακοπές!

Η Νιάνια κι η παρέα της είχαν αποφασίσει να ψάξουν στα εξοχικά σπίτια. Βγήκε από τη μεγάλη αγορά, βρήκε την παρέα και ξεκίνησαν όλοι μαζί για την εθνική οδό.

Στην εθνική υπήρχαν χιλιάδες αυτοκίνητα.

–Πού πάνε όλοι αυτοί;

–Πάσχα στην εξοχή.

–Μα έχει τόση κίνηση, που δε θα προλάβουν να φτάσουν.

–Δείτε, κουβαλούν σχεδόν όλο το σπίτι τους! Και σούβλες. Πολλές σούβλες.

Τότε είδε την κυρία που αγόρασε τη λαμπάδα Πάναμαν, μόνη σε ένα αυτοκίνητο, και τη ρώτησε:

–Πού είναι ο άντρας σας;

–Περιμένει ακόμη στα τυριά! Εγώ πάω στο εξοχικό. Μόλις πάρει τη φέτα, θα έρθει κι αυτός.

–Θα μας πάρετε μαζί σας;

–Ελάτε. Θέλω παρέα! Έχει τόση κίνηση.

–Έχω μια ιδέα! είπε η Νιάνια. Τους ψιθύρισε κάτι κι αμέσως όλη η παρέα μαζί φώναξε:

–ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΑΠΟ ΚΕΙ...

Όλοι παραξενεύτηκαν.

–Ποιου να ήταν η φωνή που ακούστηκε; έλεγε ο ένας. Έμοιαζε με πετεινού!

–Μπα, φωνή αρνιού άκουσα εγώ! απαντούσε ο άλλος.

–Τι λες; Σαν νιαούρισμα γάτας μου φάνηκε εμένα, σχολίαζε ένας τρίτος.

Κι άφησαν τα αυτοκίνητα στο πλάι να ψάξουν να βρουν από πού ήρθε αυτή η περίεργη φωνή. Κι άρχισαν να διαφωνούν και να τσακώνονται.

Μέχρι και τις σούβλες τους έκαναν σπαθιά κι άρχισαν τις σουβλομαχίες.

Το αυτοκίνητο με την παρέα της Νιάνιας βρέθηκε πια μόνο στον άδειο δρόμο κι έτσι πήγαν γρήγορα στην εξοχή.

Η Νιάνια που, όπως ξέρουν οι φίλοι της, δεν το βάζει κάτω ποτέ, βρήκε μια πασχαλίτσα και τη ρώτησε:

—Εσύ θα ξέρεις, δεν μπορεί! Πού πήγε το Πάσχα;

Η πασχαλίτσα δεν απάντησε. Μόνο τους έκανε νόημα να την ακολουθήσουν.

Πήγαιναν, πήγαιναν και σχεδόν είχε σκοτεινιάσει όταν έφτασαν σε μια πασχαλιά. Τι ευωδιά! Όπως φυσούσε ο αέρας, η Πασχαλιά κουνούσε τα κλαδιά της και τους έδειχνε μια σπηλιά στο βουνό απ' όπου έβγαινε ένα άσπρο φως!

—Δεν είναι φυσικό να φτάσουμε εκεί. Οι κότες δεν πετούν, τα αρνάκια κρυώνουν τη νύχτα και τα κουνελάκια δε σκαρφαλώνουν.

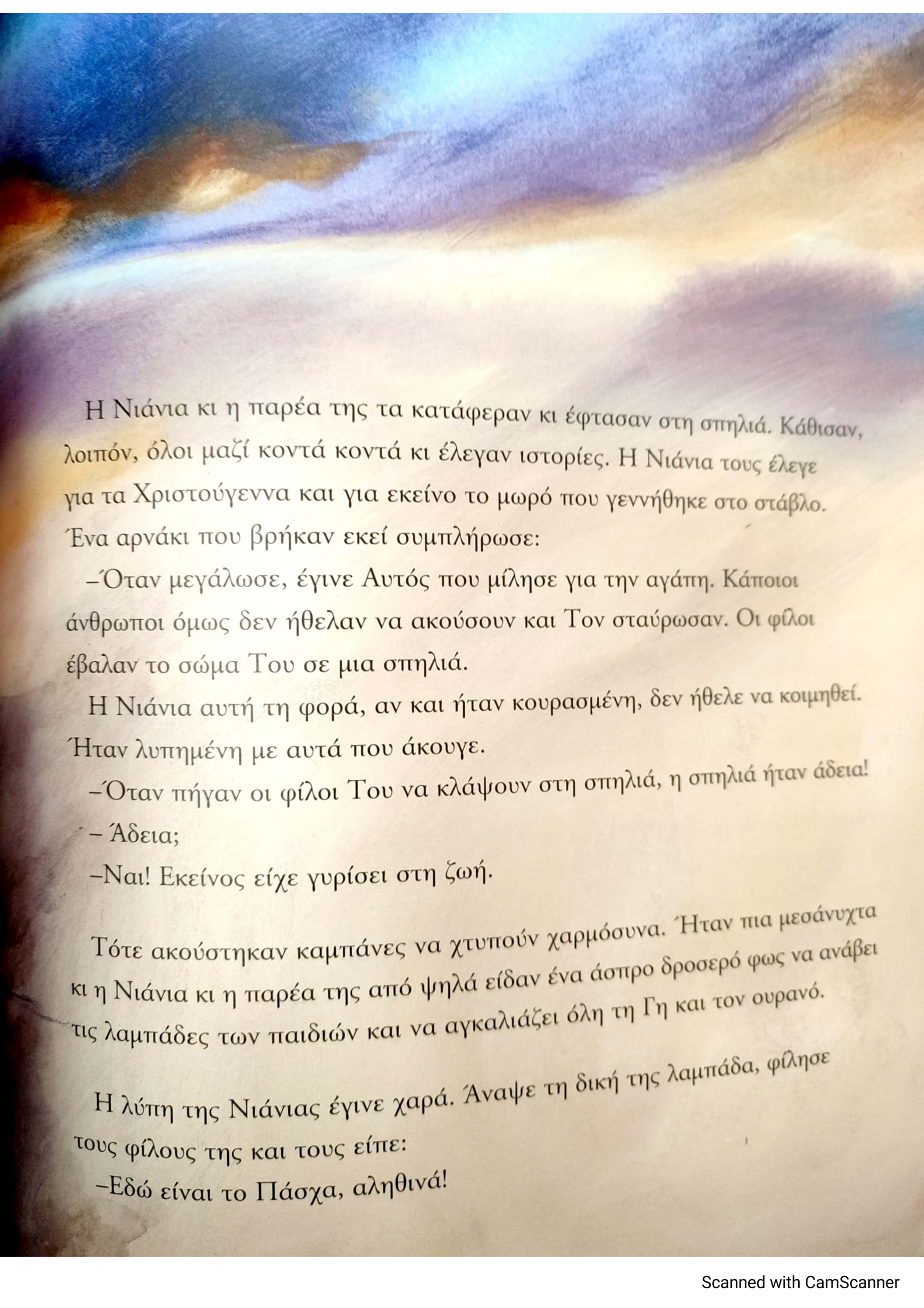
Η Πασχαλιά συνέχισε να δείχνει τη σπηλιά, σαν να επέμενε. Και τότε το θρόισμα έγινε φωνή αέρινη, που είπε:

—Το Πάσχα είναι πέρα από ό,τι πιστεύουμε ως φυσικό. Είναι εκεί που η αγάπη κι η θυσία δίνουν στη ζωή αληθινή ουσία.

Η Νιάνια κι η παρέα της τα κατάφεραν κι έφτασαν στη σπηλιά. Κάθισαν, λοιπόν, όλοι μαζί κοντά κοντά κι έλεγαν ιστορίες. Η Νιάνια τους έλεγε για τα Χριστούγεννα και για εκείνο το μωρό που γεννήθηκε στο στάβλο. Ένα αρνάκι που βρήκαν εκεί συμπλήρωσε:

–Όταν μεγάλωσε, έγινε Αυτός που μίλησε για την αγάπη. Κάποιοι άνθρωποι όμως δεν ήθελαν να ακούσουν και Τον σταύρωσαν. Οι φίλοι έβαλαν το σώμα Του σε μια σπηλιά.

Η Νιάνια αυτή τη φορά, αν και ήταν κουρασμένη, δεν ήθελε να κοιμηθεί. Ήταν λυπημένη με αυτά που άκουγε.

–Όταν πήγαν οι φίλοι Του να κλάψουν στη σπηλιά, η σπηλιά ήταν άδεια!

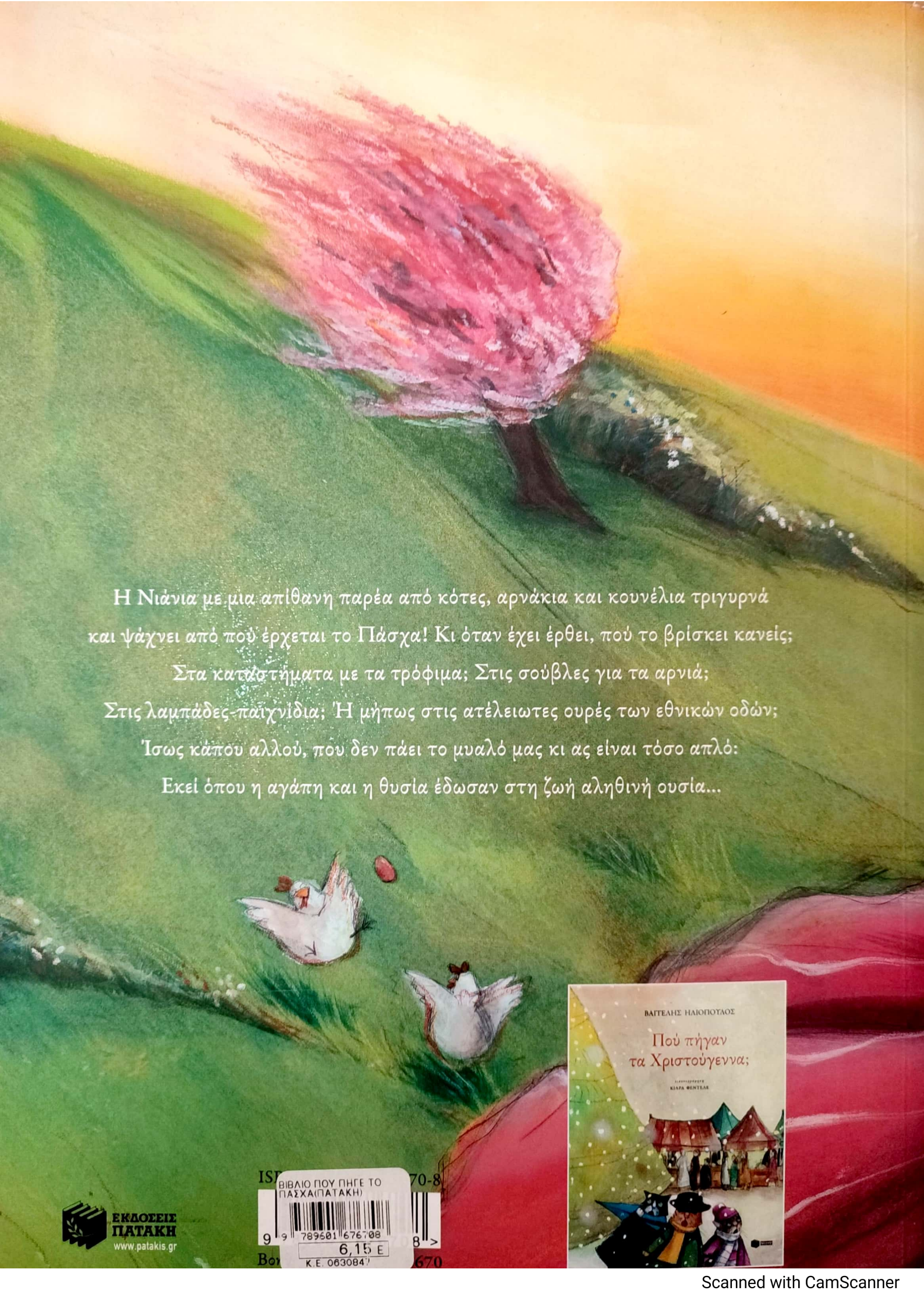
– Άδεια;

–Ναι! Εκείνος είχε γυρίσει στη ζωή.

Τότε ακούστηκαν καμπάνες να χτυπούν χαρμόсуна. Ήταν πια μεσάνυχτα κι η Νιάνια κι η παρέα της από ψηλά είδαν ένα άσπρο δροσερό φως να ανάβει τις λαμπάδες των παιδιών και να αγκαλιάζει όλη τη Γη και τον ουρανό.

Η λύπη της Νιάνιας έγινε χαρά. Άναψε τη δική της λαμπάδα, φίλησε τους φίλους της και τους είπε:

–Εδώ είναι το Πάσχα, αληθινά!

Η Νιάννια με μια απίθανη παρέα από κότες, αρνάκια και κουνέλια τριγυρνά
και ψάχνει από πού έρχεται το Πάσχα! Κι όταν έχει έρθει, πού το βρίσκει κανείς;
Στα κατάντηματα με τα τρόφιμα; Στις σούβλες για τα αρνιά;
Στις λαμπάδες-παιχνίδια; Ή μήπως στις ατέλειωτες ουρές των εθνικών οδών;
Ίσως κάπου αλλού, πού δεν πάει το μυαλό μας κι ας είναι τόσο απλό:
Εκεί όπου η αγάπη και η θυσία έδωσαν στη ζωή αληθινή ουσία...

